

Fecske Csaba

A megbocsátó

Feleségem emlékére

fészekből kilökött fióka
tehetetlenül vergódtél
a kemény és hideg földön
elérhetetlen magas volt az ég
senki sem tanított meg a szárnyaidat használni
szüleidnek fontosabb dolga akadt
vizet hordani a tengerbe
homokot a sivatagba
jó ha célja van az embernek
küzd érte végül eléri vagy ha nem
örömét leli saját magában
világgá mentél hamuba sült pogácsa nélkül
amit kerestél nem találtad talán nem is létezik
belebotlottál a szívembe fölsegítettek
fájdalmat cseréltünk és éltük szegényes kis életünket
én szomorú verseket írtam
te mosolyt fakasztottál a kősziklából is
és megbocsátottál haldokló szüleidnek
akiket én arra ítélttem volna
hogy éljék újra végig az életüket
de most már nélküled

Valaki más

mintha nem te jöttél volna haza
csak egy eltévedt szomorú idegen
ahogy beléptél az ajtón
megfagyott körülöttünk a levegő
ilyen amikor hívatlan vendég nyit be
tiltakozva recseg alatta a szék
üres szavak buknak elő a szájból
szeretnél kimaradni az egészből
de már nyakig benne vagy
akaratom ellenére elköteleződted
jelenlétednek súlya van árnyékod ott ragad
a tett színhelyén többé nem tudod tisztázni magad
talán már nem is akarsz

Kívülről

a festéktől szabadulni iparkodó
vaskapu leláncolva őrzi az
elvadult udvart a tétovázó múlt ásatag
rekvizitumait a láncon lakat a lakaton
rozsdá a türelmetlen idő veritéke
a déli harangszó hirtelen kettévágja
az el sem kezdődött napot
a homályos ablak mint halott szeme
önmagába néz itt voltam igazán otthon
valaha egy folytatásos saga lelkes
szereplőjeként akit kiírtak végül
a történetből és most az útról bámul befelé
nem tudja mit kezdjen magával idegen
ez a szerep nehéz beletanulni egy gyors
mozdulattal letépi a kapuról a pókhálót
félrefittyent parókáját a semminek

Platón igaza

hazamenni hová kihez
végleg becsukódott ajtó mögött
akik azt mondanák isten hozott kisfiam
isten kitért előlem a honvágy hozott
a tékozló fiú lelkifurdalása
ismeretlenekkel találkozom
az út rossz irányba kanyarodik velem
idegen vagyok itt az álmok füstbe mentek
a falu a temetőbe rám szakad hirtelen a múlt
fuldoklom az emlékeimben az asszony aki egykor
olyan fontos volt nekem szomorúan néz rám
ősz haja és elhasznált éveit alól
igaza lehet Platónnak hogy a csók lélekcseré
nem nyálcsere csupán
szaporábban ver a pulzusom és az ő
arcán is pirosság fut át hiába
az idő is csak arra jó hogy elteljen velünk
vagy akár nélkülünk

A Kívülrekedt

Egy fiatal költő halálára

nem volt rád való idő sem öröm
 csak versek apró gesztusok
 bármi szerethető átsiklottunk fölötte
 és te ott maradtál egyszál egyedül
 akár egy csecsemő kiszolgáltatva magadnak
 és ki tudja kinek minek olyan könnyű csapdába esni
 annak aki csak bízni tud aki csak szeret
 élni csak azért hogy élj nem a te ügyed
 az istené ha van amíg őt kerested
 elhagyott erőd elestél
 és fölállni már nem
 soha többé

Zalán Tibor

Felezőszonettek

A KÖZHELYEKRŐL

A közhelyekről próbálták meg győzködni egymást
 hanyatló levelezésük ezen szakaszában
 Valójában tanácsstalanok s gyámoltalanok
 voltak Megmerítkezés és feleszmélés között
 kutattak a keskeny ösvény után De inkább a
 pusztulás hálója felé sodródtak Képernyőn
 sziget és matrac Egy film amit nem néz meg senki

A filmet majd nem nézi meg senki A matrac a
 szigetnek ütődik A pusztulás hálójában
 szétrobban a képernyő Keskeny ösvény húzódik
 megmerítkezés és feleszmélés között Voltak
 gyámoltalanok most már tanácsstalanok lettek
 Hanyatló levelezésük ezen időszakaszán
 közhelyekkel próbálták tisztogatni szégyenük

AZ ANGYAL ÉNEKEL

Nehéz angyal ül a mellén és egyfolytában csak
 énekel Érzy beleszakad a hallgatásba
 de nem tudja a dalt Talán régebben még tudta